

kan kræve andre Personer inddragne under Sagen; hvis det offentlige efter Sagens Afslutning kommer til at bidrage til Barnets Forsørgelse, kan det endog kræve Sagen genoptaget, saaledes at andre Personer medinddrages som Indklagede. Derimod kan den som Fader dømte ikke efter Sagens Afslutning kræve Sagen genoptaget, for at en anden kan blive medinddragen, selv om han først efter Sagens Afslutning er kommen til Kundskab om, at ogsaa en anden kan være Fader til Barnet. En Bestemmelse, der tillagde den dømte en saadan Ret, var optaget i det i Rigsdagssamlingen 1912—13 af Regeringen forelagte Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 130 — 1908; men den udgik under Behandlingen i Rigsdagen, se Rigsdagstidende 1912—13, Folketingets Forhandlinger Sp. 5609—10, idet man ikke ønskede at give Princippet om „flere Fædre“ en videre Anvendelse end efter den hidtil gældende Ret; tværtimod blev der fra forskellig Side udtalt Ønsket om, at den nu gældende Regel maatte blive ændret, saaledes at kun een Person kunde blive tilpligtet at svare Bidrag til Barnet, jfr. her ved Rigsdagstidende l. c. Sp. 5592—94, 5595—96, 5597—98, 5602, 5604 og 5609—10. Som Følge af de hernævnte Bestemmelser er Antallet af Alimentationssager med flere Fædre efter 1908 steget ganske betydeligt.

I gældende norsk Ret (Lov af 1915) findes en lignende Ordning som den i nærværende Forslags § 14 foreslaaede. Ogsaa der kan den indklagede anses enten som Fader eller som bidragspligtig; der er i norsk Ret intet til Hinder for, at flere Personer kan anses for bidragspligtige til samme Barn. Fylkesmanden bestemmer i saa Fald, hvor meget hver af dem skal udrede, men enhver af dem er dog ansvarlig for det samlede Bidrag. En lignende Ordning findes i islandsk Ret (Lov af 1921).

I svensk Ret (Lov af 1917) tages der intet Hensyn til Indstævntes Indsigelse om, at Moderen har haft Samleje med andre indenfor Avlingstiden. Findes det godtgjort, at Indklagede har haft Samleje med Moderen i Avlingstiden, anses han som Fader, medmindre det er aabenbart, at Barnet ikke er avlet ved det paagældende Samleje. Lignende Regel gælder i finsk Ret (Lov af 1922).

I tysk Ret (B. G. B.) medfører Indsigelsen om, at flere Personer har haft Samleje med Moderen i Avlingstiden, at alle Konkumbenter slipper fri for Forpligtelsen overfor Moderen. Et den tyske Rigsdag i 1929 forelagt Lovforslag foreslaar, at

alle forpligtes, men saaledes at Barnet kun kan rejse Sag imod een af dem, hvormod den ene, naar han har betalt, kan søge forholdsvis Dækning hos den anden eller de øvrige.

Det Hensyn, der kan anføres for den nuværende Ordning, og som motiverede dens Indførelse i 1908, er — foruden forsørgelsesretlige Interesser — et vist Billighedshensyn; naar det er usikkert, hvem af de flere Personer der er Faderen, kan det findes ubilligt at en enkelt — maaske valgt, fordi han er den mest velsituerede — udpeges som Faderen og maa bære samtlige Omkostninger, medens de øvrige gaar helt fri.

Hvad der taler imod den gældende Ordning, og som f. Eks. i Sverige har ført til, at man afviser den indstævntes Indsigelse om, at Moderen har haft Samleje med andre i Avlingstiden, er Hensynet til Barnet og Moderen. Om end det ikke af Barnets Daabsattest vil fremgaa, at flere Mænd betaler Bidrag til dets Underhold, idet Daabsattesten i saadanne Tilfælde slet ingen Angivelse af Faderen indeholder, vil det ofte ikke kunne undgaa — navnlig paa Landet —, at Kundskab herom udbredes til Barnets Omgivelser, saaledes at dette ganske uforskyldt kommer til at lide derunder; Lovgiveren har allerede tidligere været opmærksom paa Faren ved dette Forhold, se Lov Nr. 130 — 1908 § 9, sidste Stykke, der dog senere er ophævet. Ogsaa for Moderen medfører den nuværende Ordning væsentlige Ulemper. Hver Gang hun skal indkræve Bidrag eller have Bidrag udbetalt af det offentlige, maa hun overfor vedkommende Myndigheder aabenbare, at hun paa samme Tid har staaet i Forhold til flere Mænd, og dette vil især være pinligt for hende, hvis hun senere har ført et agtværdigt Levned; maaske hun er blevet gift og fører et hæderligt Familieliv.

Hertil kommer de Vanskeligheder, som Administrationen af den gældende Ordning medfører. Sager med to og navnlig med flere Alimentanter medfører almindeligvis en omfattende Korrespondance m. v. angaaende Indkrævningen og Inddrivelsen af de enkelte Bidrag, som ofte vil staa i Misforhold til Størrelsen af disse, og som navnlig medfører en Forhaling af Ekspeditionen til Ulempe for Moderen, der derved hindres i rettidigt at hæve de efterhaanden forfaldende Bidrag.

De nævnte Hensyn taler stærkt for en Ordning, hvorefter der aldrig paalægges mere end een Person Bidrag til et Barn. Vanskeligheden ved denne Ordning bestaar imidlertid i, hvorledes man skal